

Потпуковник ВИКТОР ПЕРОЛО

АНАЛИЗА ЦИЉЕВА ПРИ УПОТРЕБИ АТОМСКОГ ОРУЖЈА У ТАКТИЧКЕ СВРХЕ

По низу питања о употреби атомског оружја у евентуалном будућем рату постоје јединствени, па чак и потпуно идентични ставови и концепције, на пример, у погледу средстава за лансирање атомских пројектила, масовности њихове употребе, изненадности дејства, експлоатације успеха итд. Међутим, по неким питањима рада команди и штабова у чијој је надлежности борбена примена овог оружја гледишта су врло различита и неуједначена, тако да ни до данас не постоји неко целовито, јединствено и општеважеће мишљење о планирању употребе атомског оружја. Ради тога рад команди и штабова, кад се борбена дејства изводе уз примену властитих атомских борбених средстава, представља важно и занимљиво питање у оквиру планирања операције.

Опитне експлозије атомских бомби на разним полигонима после другог светског рата дале су доста података о могућностима и ефектима дејства ових оружја, чију тачност не треба подцењивати, јер су опити вршени под таквим околностима које су полигоне до максимума приближиле изгледу правог бојишта. Наравно, на полигону није било људи, али су зато коришћене животиње и други живи организми у групама и појединачно, у заклонима и ван њих, у близини НТ (нулте тачке) и на одређеним удаљењима од ње итд. На тај начин испитана су својства и особине атомског оружја, а из њих су касније произашле, у духу ратне доктрине појединих армија, и основне форме употребе атомских борбених средстава у евентуалном будућем рату.

С обзиром на то да све армије које га поседују сматрају атомско оружје главним и основним средством за дејство, као и одлучујућим фактором за постизање успеха, разумљиво је што и захтевају појачану одговорност команданта и одлично познавање могућности употребе тог оружја.

Атомским оружјем располаже командант да би по потреби утицао на развој операције и олакшао извршење добијеног задатка. Стога је дужан да у пуној мери поклони пажњу употреби тог оружја, да користи сва преимућства која му оно правилном употребом може пружити, као и да буде спреман да избегне или бар смањи резултате дејства непријатељевог атомског оружја.

Од необичне је важности да се при дејству уз атомску подршку процесом планирања обезбеди усклађено коришћење атомског оружја у оквиру јединствене операције. При томе маневар јединицама може се потпуно ослонити на атомску подршку или бити само делимично подржан ватром атомског наоружања уз комбинацију класичне ватрене подршке. Дакле, командант мора дати одлучујућу реч у заједничкој процени расположивих атомских и класичних ватрених средстава и њиховом усклађивању за извршење добијених задатака. Другим речима, командант даје тактичку замисао која садржи и неопходне податке за целисходну употребу овог оружја.

Да би могао правилно утицати на примену сопствених атомских средстава, командант мора и поред стручних органа којима располаже познавати не само тактичку употребу атомског оружја већ и величину и врсте учинака које проузрокује атомска експлозија, методе рада органа штаба на планирању употребе атомског оружја, као и методе и технику рада на анализи циљева — централном питању употребе атомског оружја.

Дејством атомског оружја могу се моментано онеспособити знатне непријатељеве снаге и створити празнина у његовом одбрамбеном систему. Брз продор и експлоатација успеха стварају могућност окружења и уништења противника. Исто тако резултати дејства атомског оружја могу брзо променити неповољан почетни однос снага и створити услове за прелаз у напад. Али, да би се од атомског оружја могли захтевати овакви резултати, неопходан је правилан избор циљева, ефикасно дејство по њима и целисходна употреба сопствених јединица и њихових ватрених средстава. У свему томе одлучујућу реч има командант, због чега и одговорност за употребу атомског оружја пада на њега.

Командант даје почетне и основне ставове за рад потчињених органа на планирању употребе атомског оружја.

По добијању задатка од претпостављене команде и пошто је проценио ситуацију и оформио основну замисао, командант упознаје штаб са задатком, планом маневра и идејом употребе атомског оружја. Начин на који ће своју замисао изложити може бити врло разнолик и зависи првенствено од расположивог времена, података о непријатељу, броја и јачине атомског оружја, величине јединице којом командује и искуства органа који раде на планирању употребе атомског оружја.

Пошто се право на употребу атомског оружја у неким армијама спушта и до дивизије, то и упутства команданта о употреби атомског оружја нису по обиму и прецизности иста — док ће командант дивизије редовно бити конкретнији и одређенији, команданти виших јединица могу се ограничити на минимална, општа упутства.

У сваком случају командант при оријентисању свога штаба, било у прецизнијем или начелнијем обиму, обавезно даје податке који су његовим органима неопходни за планирање употребе атомског оружја. Минимум тих података обухвата захтев о врсти и вели-

чини оштећења појединих циљева и проценат којим жели да обезбеди сигурност својих јединица. Међутим, пожељно је и препоручљиво да изнесе податке који обухватају следеће:

- како атомско оружје употребити с обзиром на основну замисао за предстојећу операцију;
- који се ефекти дејства, односно, штете и губици морају постићи по појединим циљевима;
- који се ефекти дејства атомског оружја морају избећи по земљишним зонама и објектима;
- време и начин употребе јединица предвиђених за експлоатацију дејства атомског оружја;
- обезбеђење сопствених трупа од дејства атомске експлозије, као и мере које треба предузети за безбедност атомских оружја и средстава за лансирање;
- количину атомског оружја коју треба оставити у резерви (уколико се располаже довољним бројем).

Наведене податке командант може дати начелно, у виду постављања најопштијих захтева, или детаљније, у виду бројчаних података. Како ће командант изнети те податке зависи од нивоа, искуства и увежбаности штаба. Начелно изношење података је у виду кратких, описних захтева са прецизним назначењем да ли циљ треба уништити или неутралисати. Бројчани подаци се износе у процентима губитака људства и оштећења који се непријатељу желе нанети атомским дејством, у проценту сигурности сопствених јединица који се жели обезбедити при атомској експлозији итд. Углавном, давање начелних података примењује се редовно код виших, а нумеричких код нижих штабова.

Командантово упутство о употреби атомског оружја разрађују органи штаба како би могли у својим рефератима да предложе детаље о његовој употреби. Основни терет планирања пада на органе штаба за тактичку и техничку употребу атомског оружја¹⁾. Њихов рад углавном се одвија у штабу коме припадају, али се могу делом упутити и у штаб јединице која се подржава атомским оружјем. У сваком случају, са резултатом њиховог рада морају бити упознате ниже јединице пред чијим се фронтом планира дејство атомског оружја.

Да би се атомско оружје правилно употребило неопходно је да се располаже довољним и тачним подацима о непријатељевим снагама и његовим намерама, да се изврши избор и анализа свих циљева који долазе у обзир за атомско бомбардовање, као и да има довољно времена како за доношење одлуке, тако и за прорачун потребних елемената и, уопште, употребу атомског оружја.

Успех напада атомским оружјем зависи, пре свега, од тачности података извиђања и њиховог благовременог достављања. Ова тачност

¹⁾ Назив ових органа дат је произвољно на бази послова који треба да се обаве. У стварности то могу бити оперативни, артиљеријски, АБХ или неки други органи.

може бити врло различита, почевши од потпуно тачних до сасвим сумњивих и нетачних података. Због тога се сви подаци о непријатељским циљевима морају непрекидно проверавати. Ово је сасвим разумљиво ако се има у виду да за дејство атомског оружја треба познавати и такве карактеристике циља као што су његов облик, величина, врста материјала, заклоњеност и сл., а који су у већини случајева као елементи циља врло варијабилни. Поред тога, непријатељ ће покушати на све могуће начине да прикрије и маскира све циљеве који би евентуално могли доћи у обзир за дејство атомским оружјем. Зато је проналажење циљева најтежи задатак који захтева непрекидно и стално ангажовање најсавременијих средстава извиђања. Да би се рад на изналажењу циљева што успешније одвијао неопходно је да органи извиђања, поред осталог, добро познају противникову тактику, борбени распоред и карактеристике земљишта које он поседа.

Да би подаци о циљевима за атомско дејство благовремено стигли од извиђачких до органа штаба, а имајући у виду несталност тих циљева (брзе деконцентрације), мора се избећи уобичајени начин и поступак обавештавања и успоставити директна, бржа и сигурна веза између штаба и извиђачких јединица (органа). Ово се постиже, првенствено, применом савременијих средстава везе и избегавањем разних трансмисија у преношењу података, односно успостављањем непосредне везе између извиђачких органа и штаба.

За избор циљева од необичне је важности да се брзо уоче и процене, ради чега штаб проучава ситуацију код непријатеља у погледу избора циља за атомско дејство још пре него што је примио ма какво упутство од команданта. То проучавање редовно обухвата знатно већу зону него што је зона евентуалних операција, испред фронта јединице. Проучавају се и зоне испред суседних јединица, као и већа оперативна дубина у којој се налазе непријатељске јединице које у погодном моменту могу утицати на извршење добијеног задатка.

Да би избор циљева био што потпунији и целисходнији при- мају се и сугестије од потчињених јединица.

Стално и непрекидно проучавање циљева има велик значај за рад штаба и то како за благовремено откривање (изненадних) привремених циљева, тако и за добијање основних података о њима без којих није могуће употребити атомска борбена средства.

Сви циљеви проучавају се ради давања команданту потребних података у погледу њихове важности за дејство атомским оружјем, као и резултата који се постижу њиховим уништењем.

Пошто су проучавање и избор циљева завршени, а командант дао неопходна упутства и захтеве, орган штаба за тактичку употребу атомског оружја проучава и конкретизује предлог за начин примене атомске ватре која ће обезбедити извршење основне командантове замисли: Како је органу штаба за тактичку употребу атомског оружја потребан и низ техничких података о могућностима и ефектима дејства расположивих атомских борбених средстава, то ће он конкретно

(бројчано) формулисати захтеве команданта и пренети их органу штаба који ради на техничкој употреби атомског оружја (аналитичару).

Даљи рад на употреби атомског оружја одвија се у непрекидној и тесној сарадњи свих органа штаба на што детаљнијем проучавању неопходних елемената који се морају сагледати ради правилне употребе атомског оружја. При томе, рад на тактичкој и техничкој анализи циљева јесте основни и најважнији задатак органа штаба који планирају употребу атомских борбених средстава.

Кад је аналитичар прорачунао потребне податке о појединим циљевима предаје их органу штаба за тактичку употребу атомског оружја који проучава основну замисао команданта, а у оквиру ње нарочито предвиђене маневре, имајући у виду могућности које може пружити употреба атомског оружја. Своје закључке излаже команданту како би овај могао донети правилну одлуку о употреби атомских борбених средстава у оквиру јединственог плана операције.

Може се догодити да орган штаба за тактичку употребу атомског оружја, на основу података које је добио од аналитичара, а који су резултат анализе циљева, дође до закључка да се захтеви које је поставио командант могу остварити, али само под извесним измењеним условима. У таквим случајевима орган штаба је дужан да команданту изнесе и предлоге на који би се начин могла употребити атомска борбена средства ако би се захтеви у извесном степену изменили. Уколико би се командант одлучио да циљу предвиђеном за атомско бомбардовање нанесе процентуално друкчије оштећење него што је то у ранијем захтеву тражио, или да смањи безбедност сопствених јединица, или да прихвати већи процент опасности од радиоактивних падавина, или да се оштети (уништи) неки објект у близини циља који је ранијим захтевом хтео да сачува итд., он ће прихватити предлог свог органа у целини или делимично. У оба случаја мора се извршити поновна анализа циљева по новим захтевима команданта.

Уопште, потребно је имати у виду да се рад штаба на употреби атомског оружја, а нарочито на анализи циљева, ако се има довољно времена, мора допуњавати.

Најзад командант доноси дефинитивну одлуку којом обухвата и начин употребе атомског оружја. Разумљиво је да при доношењу одлуке он не сме да мења упутства добијена од више команде за употребу атомског оружја и у потпуности је одговоран за сигурност својих јединица од дејства сопствених атомских борбених средстава.

На основу командантове одлуке израђују се план и наређење за употребу атомског оружја из којих се мора јасно видети како ће бити искоришћена атомска борбена средства у склопу и надопуни са артиљеријском ватром и подршком ваздухопловства.

План и наређење за употребу атомског оружја начелно би требало радити у више варијанти како би се, у случају да атомско оружје не експлодира или пак експлодира у условима другачијим од оних који су предвиђени планом, унапред одредио поступак јединица и у таквим случајевима.

Изнет организацијски процес рада команданта и његовог штаба при употреби атомског оружја само је један од могућих метода рада при планирању употребе атомског оружја.

Централно питање у процесу планирања употребе атомског оружја јесте анализа циљева, односно анализа властитих и непријатељских могућности у погледу те употребе. Под анализом циља подразумева се процес проучавања циља који захтева решавање многих тактичких и техничких проблема. Она је много сложенија него што то изгледа на први поглед, а у сваком случају не може се и не сме свести на једноставну употребу разних графикана и таблица.

Сврха анализе циљева је да омогући команданту правилну и целисходну употребу атомског оружја уз максимално искоришћавање његовог дејства. Циљеве анализира део штаба одговоран за употребу атомског оружја на основу упутстава и неопходних података добијених од команданта.

Анализа циљева може бити врло различите дужине почев од свега неколико минута па до временски веома дугог трајања, што зависи од конкретних околности и тактичке ситуације (појава нових циљева, анализа постигнутих резултата, расположиви пројектили итд). У случају потребе врши се такозвана брза анализа циљева код које се најупрошћенијим системом добијају само најнеопходнији подаци. Тачност овакве анализе је минимална, те је неопходно да се накнадно ти исти циљеви детаљније анализирају.

Квалитет анализе зависи на првом месту од увежбаности, искуства и знања органа штаба, као и од расположивог времена и тачности прикупљених података о циљу. Ту долази у обзир:

— анализа циљева на земљишту поседнутом од стране непријатеља који долазе у обзир за уништење или неутралисање при употреби сопственог атомског оружја; ови се циљеви двапут анализирају — први пут пре употребе атомског оружја, а други пут после испољених ефеката атомске експлозије;

— анализа сопствених циљева који би могли доћи у обзир за уништење или неутралисање од стране непријатељевог атомског оружја. И ова се анализа врши двапут — први пут пре него што је непријатељ употребио атомско оружје, а други пут после испољених ефеката те употребе.

У сваком од наведених случајева анализа циљева се врши у нешто измењеном облику, али због њене опширности у овом чланку ће се изнети само анализа циљева код непријатеља, при сопственој употреби атомског оружја и то пре експлозије.

Тактичко-техничка анализа циљева је јединствен и међусобно повезан и зависан процес. Но, и поред тога, обимност послова као и различите методе захтевају поделу рада.

Тактичка анализа циљева не може се у потпуности ни временски издвојити од техничке те је могућно да у извесним случајевима прва претходи другој, али је исто тако могућно и обратно. При томе низ радњи у тактичкој и техничкој анализи може се и пара-

лелно извршавати. Све то зависи од праксе и искуства органа штаба, као и од тактичке ситуације и услова под којима они раде.

Тесна повезаност тактичке и техничке анализе циљева може се јасно сагледати и по томе што се један те исти елеменат проучава и са тактичког и са техничког аспекта. Узмимо, на пример, анализу елемента „сигурност сопствених јединица”. Тактичком анализом овог елемента треба да се одреди степен безбедности властитих јединица при атомској експлозији. Техничка анализа, пак, треба да покаже под каквим се конкретним условима атомске експлозије тражена безбедност може остварити.

Основна разлика између тактичке и техничке анализе циљева је у методу рада. Тактичка анализа је мисаони процес за који не постоје никаква одређена форма ни шаблон. Штавише, ни основни елементи који се анализирају нису устаљени, па ни у свим случајевима не морају бити исти. Ради тога при тактичкој анализи циљева ваља претходно одредити основне елементе који ће се анализирати, па тек онда приступити упоређивању њиховог међусобног односа и утицаја.

Код техничке анализе циља поступак је знатно другачији. Она се изводи приближно одређеним и устаљеним поступком и врши се са већом или мањом математичком тачношћу с обзиром на метод који се примењује. Резултат тога биће бројчани подаци о могућностима дејства атомског оружја на одређени циљ и његову непосредну околину.

Према томе рад на тактичкој анализи циља захтева један метод рада и одређену обуку и квалитет људи, а на техничкој други метод рада и другачију обуку и квалитет људи.

Сврха тактичке анализе је да из мноштва најразноврснијих циљева којим се карактерише савремено бојиште одабере оне који би евентуално дошли у обзир за дејство атомским оружјем. Циљеви, пак, који су елиминисани приликом ове анализе, узимају се у обзир за дејство класичним оружјем: авијацијом, артиљеријом и ракетама.

Основни елементи који се анализирају могу бити многобројни и, као што је речено, одређују се конкретно пре сваке анализе. Наводимо само оне који се редовно узимају у обзир:

- степен веродостојности података о циљевима;
- резултати тактичког значаја који се постижу уништењем или неутралисањем сваког појединачног циља или групе циљева на које се једновремено дејствује;
- реалне могућности снага којима се располаже за експлоатацију учинака атомске експлозије;
- најпогодније време по данима и фазама операције за атомска дејства на поједине циљеве;
- величина резерве у атомским средствима;
- мере које треба предузети за отварање ватре на покретне или изненичане циљеве;
- могућности дејства класичним наоружањем;

— сигурност сопствених јединица, величина губитака непријатеља и смањење његове борбене способности, неупотребљиви земљишни рејони итд.

Неки од ових основних елемената узимају се за општу, а неки за појединачну тактичку анализу циљева.

Општа анализа је проучавање циљева у њиховој целокупној међусобној повезаности на фронту и у позадини да би се утврдило шта је неопходно учинити за извршење задатка јединице. Општа анализа је у ствари почетно и грубо класифицирање циљева који долазе у обзир за бомбардовање атомским оружјем, артиљеријом, ваздухопловством и ракетама, при чему се не сме губити из вида да појединачни циљеви који се проучавају представљају саставни део јединствене целине непријатељевог борбеног поретка.

Крајњи циљ опште анализе је да се из масе постојећих издвоје они циљеви који евентуално могу доћи у обзир за дејство атомским оружјем. Издвајање се врши на основу расположивих података о непријатељу и његовом борбеном распореду, замисли и идеји маневра команданта јединице, карактеристичним подацима о циљевима и њиховој борбеној важности и сл.

Општа анализа врши се обично методом међусобног упоређивања циљева. При коришћењу тог метода циљеви се могу груписати према приближно сличној важности или се могу узимати из појединих рејона непријатељевог борбеног поретка без обзира на њихову важност и тако међусобно упоређивати.

Упоређивање циљева приближно сличне важности је бржи и једноставнији метод њиховог одабирања, али је то недовољно срећен поступак те се може догодити да поједини мање важни циљеви буду изгубљени из вида. Но, и поред тога, овај метод је препоручљив при општој анализи циљева, нарочито кад се не располаже са довољно времена.

Упоређивање циљева из истих рејона захтева више времена и компликованији рад. Пре свега, зона коју непријатељ поседује дели се на такве рејоне који неће цепати борбени поредак појединих непријатељских јединица. Другим речима, рејоне треба тако одабрати да представљају и тактичку и топографску целину. После тога се циљеви у оквиру једног рејона упоређују. Кад се на тај начин циљеви из појединих рејона издвоје, они се тада и међусобно упоређују.

По завршеном упоређивању добиће се само најважнији циљеви за евентуално дејство атомским оружјем, а даљом тактичком и техничком анализом издвојиће се они који дефинитивно долазе у обзир за атомско бомбардовање. Број одабраних циљева добијених општом анализом треба увек да је већи од броја атомских пројектила којима се располаже. Тек појединачна тактичка анализа пружа могућност да се између најзначајнијих одаберу они циљеви по којима се може најефикасније употребити атомско оружје. Циљеви елиминисани приликом опште анализе узимају се у обзир за дејство класичним оружјем.

Појединачна анализа је детаљно проучавање сваког циља понаособ на бази одређених основних елемената. Ти елементи морају бити јединствени за све циљеве, јер у противном резултати добијени појединачном анализом не би били реални, нити би се на основу њих могао одредити приоритет. Појединачна анализа је у ствари детаљно класифицирање циљева који долазе у обзир за бомбардовање атомским оружјем, артиљеријом, ваздухопловством и ракетама.

Појединачна анализа почиње одређивањем веродостојности података којима се располаже о дотичном циљу. Пошто су искоришћене све могућности за прикупљање података, а расположиво време не дозвољава неку опсежнију проверу, то се, анализирајући веродостојност извора из којих су добијени основни елементи о месту и важности циља, обележава и степен тачности. Он се обележава на различите начине, а један од њих је примена ознака „сигуран“, „вероватан“, „мало вероватан“, „сумњив“. Степен веродостојности података одлучујући је фактор за прихватање или одбацивање циља за атомско дејство. У току анализе он се може мењати уколико се добију накнадни подаци који би на то утицали.

По завршеној провери веродостојности података прелази се на анализу основних, претходно тачно утврђених елемената. Сваки се циљ посебно анализира проучавањем свих основних елемената. Добијени резултати се сумирају да би се одредио редослед важности циљева. На тај начин добија се таблица на чијем се првом месту налази најзначајнији, а даље, по редоследу, све мање важни циљеви.

Начелно, сви они циљеви који носе ознаку „мало вероватан“ или „сумњив“ посебно се издвајају и уколико се за њих благовремено не добију допунски подаци, не узимају се у обзир за атомско дејство, сем у изузетним случајевима.

Рад на појединачној, као и на општој анализи циљева, не може се одвијати ни по каквом шаблону, већ зависи искључиво од искуства и знања ангажованог органа, опште тактичке ситуације и расположивог времена.

Даљи рад у појединачној анализи састоји се у сређивању циљева по фазама операције и времену планирања њиховог уништења (неутралисања). За сваку фазу операције оставља се један део циљева у резерви, за случај да поједини циљеви изгубе своју важност или да дође до деконцентрације појединих делова неког одабраног циља.

Број одабраних циљева за стварно дејство атомским оружјем начелно не би требало да буде већи од $\frac{2}{3}$ расположивих атомских борбених средстава, како би се $\frac{1}{3}$ атомских пројектила оставила у резерви за оне циљеве који нису благовремено откривени или ће се накнадно формирати. Као накнадни циљеви, на првом месту, долазе у обзир непријатељеве резерве у дубини фронта или новоформиране јединице за затварање атомских бреша.

Пршетком појединачне анализе циљева, рад на тактичкој анализи је углавном окончан.

Да би се могло благовремено приступити техничкој анализи циљева, орган штаба задужен за тај рад (аналитичар) мора непрекидно пратити развој и промене ситуације и процењивати непријатељев борбени поредак, земљиште, метеоролошке услове и борбени поредак сопствених јединица.

Да би се могло лансирати, свако атомско оружје мора унапред добити циљ и неопходне податке. По правилу, једно средство за лансирање добија само један циљ, изузев авијације која редовно добија и резервни циљ. Ово зато што се после слања атомског пројектила на циљ лансирано средство не сме дуже задржати на истом ватреном положају. Могућно је, међутим, да се на један исти циљ, у дозвољеном времену, дејствује са више атомских пројектила избачених из истог лансираног средства.

Да би атомски пројектил постигао тражени ефекат према замисли команданта потребно је да експлодира на одговарајућем месту и висини, у правом моменту и да његово дејство има одговарајућу јачину.

Изабрани циљ, одговарајуће атомско оружје и средство за његово лансирање, услови под којима ће се десити експлозија и сигурност сопствених јединица у међусобној су тесној зависности. Техничка анализа циља испитује односе између тих фактора, са задатком да за сваки циљ одреди следеће податке:

- врсту и јачину атомског оружја за дејство;
- висину експлозије;
- средство за лансирање;
- планирану нулту тачку;
- време експлозије;
- мере сигурности за сопствене трупе;
- величину штете која ће се постићи на циљу;
- смањење употребљивости појединих земљишних рејона; и
- величину штете која се не може избећи по околним објектима.

Наведени подаци представљају минимум закључака које треба добити техничком анализом. Међутим, ови или шири подаци не морају се добити једновремено, већ по потреби на захтев појединих органа штаба.

Техничка анализа циља може се вршити на два начина који се међусобно допуњују, а саму анализу чине потпунијом. У почетној фази анализе циља редовно се користи тзв. брза техничка анализа, а касније, зависно од расположивог времена, приступа се детаљној техничкој анализи циља.

Брзој анализи подвргавају се они циљеви за које је потребно да се што пре добију неопходни подаци. Под претпоставком да се располаже захтевом команданта и бројчаним подацима од органа штаба који врши тактичку анализу циља, време трајања брзе анализе је веома кратко, јер се ради графичким методом.

Анализа графичким методом врши се помоћу размерника атомског дејства. Размерник је рађен на провидном материјалу, за одређе-

не јачине зрна, висине експлозије и размере секција. Рад је једноставан и брз. Међутим, једноставност не би смела да се схвати као упрошћен рад на техничкој анализи циља. Ово стога што рад са размерником представља само помоћ у техничкој анализи циља, а не целокупну анализу.

Брза анализа се начелно употребљава у почетној фази техничке анализе циља, код нижих штабова и кад је време веома ограничено, а број и врста атомског оружја мали. Јасно је да резултати добијени графичким методом нису довољно тачни и да су непотпуни. Међутим, ваља имати у виду да је расположиво време за анализу изванредно важан чинилац и да благовремено атомско дејство, на основу брзе анализе путем размерника, може да донесе већу корист него атомско дејство са детаљно прорачунатим елементима чија ће експлозија бити са закашњењем.

Најчешћи случај биће да се први подаци у техничкој анализи циља добију брзим (графичким) методом, а касније се допуњују и исправљају детаљном анализом (математичким методом).

Пошто су прикупљени обимнији подаци о циљу, приступа се његовој детаљној анализи. Метод детаљне анализе циља је математички рад и прорачунавање на основу устаљених образаца, таблица и графикана.

Обрасци и таблице обично садрже рубрике за опис атомског циља, сврхе атомског дејства и координата циља; геолошког састава земљишта, надморске висине, вегетације, ветрова и облачности у рејону циља; анализе будућих временских прилика, жељених и нежељених резултата атомског дејства итд.

Графикони обично дају све остале потребне податке као: ефекте дејства атомског оружја, потребну висину експлозије и јачину атомског оружја, сигурност сопствених јединица итд.

Детаљна анализа одговара за све врсте циљева, све типове атомског оружја и све захтеве команданта у погледу оштећења циља, сигурности јединица итд. Резултати до којих се помоћу ње долази изражавају се бројкама и процентима.

При поседовању атомског оружја, у већини случајева, одлука команданта заснива се на предвиђањима о резултатима употребе атомских борбених средстава. Главна сврха анализе циљева (тактичке и техничке) је баш у томе да команданту пружи податке како ће расположива атомска борбена средства и по којим циљевима употребити да би постигао максимално тактичко преимућство ради остварења добијеног задатка.

Према томе, кад је анализа циљева завршена и добијени потребни подаци, команданту се подноси предлог за употребу атомских борбених средстава у предстојећој операцији. Да ли ће се предлог изнети у целини или делимично зависи од његовог тражења. Начин предлагања може бити најразноврснији, почев од изношења најопштијих до сасвим детаљних података.

Начелно, предлог за употребу атомских борбених средстава требало би да садржи:

— положај и опис сваког појединог циља који се предлаже за уништење или неутралисање атомским оружјем;

— важност циљева са проценом предвиђених ефеката дејства;

— процену могућности непријатељевих противмера за смањење учинака атомске експлозије;

— предлог за избор: атомског оружја, његове јачине, средства за лансирање, места нулте тачке и висине експлозије за сваки поједини циљ;

— опис величине опасности за сопствене јединице и мере безбедности које треба предузети;

— приоритет циљева и време атомског бомбардовања;

— кратак закључак о тактичким резултатима који се очекују после атомске експлозије;

— утицај атомског бомбардовања на планирана дејства сопствених јединица.

На основу добијеног предлога командант доноси одлуку о дефинитивној употреби атомских борбених средстава.

Можда ће на први поглед овакав рад на анализи циљева изгледати претерано обиман, спор и неадекватан савременим условима рата, али зато треба имати у виду да је организацијски процес био увек, а биће и у будуће зависан првенствено од расположивог времена.
